

МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ

ВТОРО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2022

Сабота, 2 април 2012

НИЕ МУ ПРИПАЃАМЕ НА ТАТКОТО

Многумина во овој свет упорно сакаат да веруваме дека сме сами во вселената, дека сме препуштени на милоста и немилоста на времето, на неволјите, катастрофите, судбината. Но ние не веруваме во оваа лага. Зад сцената на вселената се наоѓа Творецот кој нè потчукнува по рамото, нè потсетува, нè повикува и нè уверува дека не сме сами, дека ние му припаѓаме Нему, дека Тој знае сè што ни се случува во животот.

„Зашто никој од нас не живее за себе и никој не умира за себе; туку, било да живееме или да умираме, за Господ живееме и за Господ умираме, – **ние Му припаѓаме на Господ**. Според тоа - живееме ли, умираме ли – Господови сме“ (Римјаните 14,7.8)

Кога апостол Павле ќе доживее бура, тој се соочил со неа со неверојатна смиреност. Во Дела 27, Павле рекол: „Зашто ангел од Бога, **Кому Му припаѓам и Кому Му служам**, застапа до мене ноќеска, и рече: ‘Не бој се, Павле! Ти треба да дојдеш пред кесарот, и еве, Бог ти ги подарува сите, кои пловат со тебе’“ (Дела 27,23-24).

И ние имаме свои бури во животот и се прашуваме како да ги надминеме. Павле бил наполно свесен дека Бог е со него. Тоа му давало голема самодоверба.

А еве ја и втората причина зошто Павле можел да биде силен во својата бура.

Тој е свесен дека му припаѓа на Бога!

Павле рекол: „Зашто ангел од **Бога, Кому Му припаѓам**“.

Дали му припаѓаш на Исуса? Тоа може да направи голема разлика кога се соочувате со вашите животни предизвици.

Еве неколку аналогии во врска со нашето припаѓање:

1. Невесџа и младоженец. Постојано и одново во Светото

Писмо, ни се дава аналогија на тоа дека наша поврзаност со Бога е слична на врската на невеста со својот младоженец во кој таа е длабоко вљубена. Ова нè потсетува на Неговата наклонетост и љубов кон нас.

Секој Христов следбеник може да ја има оваа доверба. Во Песната над песните Соломон вели: „Мојот возљубен ми припаѓа мене, а јас нему; тој пасе меѓу лилјаните“ (Песна над песните 2,16).

2. Овцаџа и џасџироџ. Но, дадена ни е и аналогијата на овца која му припаѓа на својот пастир. Во Јован 10 глава Исус ни кажува дека Тој е „зашто Тој е Бог наш, а ние сме народ од Неговото пасиште и овци од Неговите раце“ (Псалм 95,6. 7). Ова нè потсетува на Неговата постојана грижа и свесност за нашето место на живеење.

Тешко може човек да се гордее кога го споредуваат со овца. Тие се во основа беспомошни, ранливи, нежни суштества. Но, кога се под грижата на љубезен овчар, тие се безбедни и задоволни.

3. Деџеџо и џаџкоџо. Нам ни е дадена и аналогијата на дете со неговиот татко. Римјаните 8,15 нè потсетува: „Зашто вие не примивте дух на ропство, за да бидете во страв, туку Го примивте Духот на посинувањето, преку Кого велíme: ‘Ава, Оче!’“ Ова нè потсетува на Неговата нежност и заштита над секој од нас.

Галатјаните 4,3-5: „Така и ние, додека бевме малолетни, бевме заробени под првобитните учења на светот; а кога се исполни времето, Бог го испрати Својот Син, роден од жена, роден под Законот, за да ги откупи оние, кои беа под Законот, за да го примиме посинувањето.“

Римскиот закон за усвојување

1. Да се извлече од неговата претходна состојба.
2. Сите стари долгови се поништени.

3. Тој започнува нов живот како син.
4. Го зема името на семејството.
5. Има право на семејното наследство.
6. Новиот татко го поседува имотот на усвоеното дете.
7. Новиот татко ги контролира неговите меѓучовечки односи.
8. Новиот татко има право да го дисциплинира.
9. Новиот татко е одговорен да го поддржува.
10. Новиот татко е одговорен за неговото однесување.
11. Усвоеното дете се смета како да е природно родено во семејството.
12. Усвојувањето не може да се поништи.

Што прави Таткото за нас?

1. **Таткото им дава живот на своите деца**
 - А. Нова природа** (2 Коринќаните 5,17; Јован 1,12).
 - Б. Примаме Божји живот** (Јован 3,36)
 - В. Добиваме нови желби** (Галатјаните 5,22)
 - Г. Добиваме ново семејство** (браќа и сестри)
2. **Таткото ги сака своите деца.** *Лука 11,13:* „И така, ако вие, кои сте зли, можете да им давате добри дарови на своите деца, колку повеќе небесниот Татко ќе им даде Свети Дух на оние, кои Го молат?“
3. **Таткото ги штити своите деца.** *Јован 10,28-30:* „Јас им давам вечен живот и никако нема да загинаат и никој нема да ги грабне од Мојата рака. Мојот Татко – Кој ми ги даде – е поголем од сите, и никој не може да ги грабне од раката на Мојот Татко. Јас и Татко ми сме едно.“
4. **Таткото се грижи за своите деца.** *Матееј 6,30-33:* „И, ако Бог ја облемува така полската трева, што денес е, а утре ја фрлаат во печка, нема ли многу повеќе вас, малOVERНИ? И така, не грижете се, велејќи: ’Што ќе јадеме?’ или: ’Што ќе пиеме?’ или ’Што ќе облечеме?’ Зашто сето тоа го бараат незнабошците, а вашиот небе-

сен Татко знае дека ви е потребно сето ова. Но, барајте го најнапред царството Божјо...“

Што имаме ние со Таткото?

1. **Заедница. 1. Јованово 1,3:** „Она, што го видовме и чувме, тоа ви го навестуваме и вам, за да имате и вие заедништво со нас. А нашето задништво е со Таткото и со Неговиот Син Исус Христос.“

2. **Пристап кон Таткото. Римјаниите 8,14.15:** „Сите оние, кои ги води Божјиот Дух – тие се Божји синови. Имено, не го примивте духот на ропството, за да бидете пак во страв, туку го примивте Духот на посинувањето со кој викаме: „Ава Татко!“

3. **Татковото водство. Јован 16,13:** „А кога ќе дојде Тој, Духот на вистината, ќе ве упати во сета вистина, зашто нема да зборува Сам од Себе, а ќе зборува она што слуша, и ќе ви навести за нештата што ќе дојдат.“

4. **Псалм 32,8:** „Ќе те учам, ќе ти го покажам патот по кој треба да одиш, ќе те советувам, Моето око ќе бдее над тебе!“

5. **Сигурност во Таткото. Римјаниите 8,28:** „Но знаеме дека сите работи содејствуваат за добро на оние, кои го љубат Бога, кои се повикани по Неговата намера.“

6. **Поправање од Таткото. Евреите 12,5-7:** „И ја заборајте опомената, која ви зборува вам како на синови: „Сине мој! Не презирај го Господовото укорување, ниту ослабувај, кога те изобличува, зашто Господ го казнува оној, кого го љуби, а го бие секој син, когошто го прима.“ Ако трпите укорување, Бог постапува со вас како со синови. Зашто кој е тој син, кого таткото не го казнува?“

7. **Наследство од Таткото. Римјаниите 8,16.17:** „Самиот Дух сведочи заедно со нашиот дух дека сме Божји чеда. Ако сме чеда, тогаш сме и наследници: Божји наследници, а Христови сонаследници – ако страдаме со Него, со Него и да се прославиме.“

4. Сопственост. Во Светото Писмо ни е кажано дека ние сме негова сопственост. Читаме во **1. Коринќаниите 6,19.20:** „Или не знаете дека вашето тело е храм на Светиот Дух, Кој живее во вас и ни е даден од Бога и дека не припаѓате само на себе? Зашто скапо сте платени. Затоа прославете Го Бога во своите тела и во своите души, кои се Божји.“

Ако нешто му припаѓало на царот, тоа го носело неговиот печат. На ист начин, 2. Коринќаните 1,22 вели: „Тој и нè запечати и ни даде залог на Духот во срцата наши.“

Да, ние сме Негова *невесџа, овци, деца и сојсџiveness*. И исто како Павле, и ние можеме да кажеме: „Јас му припаѓам на Бога!“

Ние му припаѓаме на Бога - затоа што сме негови!

Сабоиџа, 7 мај 2012

УВОДНИ ЗБОРОВИ: ПРЕСТАНАТЕ ДА СЕ КРИЕТЕ ЗАД СВОИТЕ ДУХОВНИ ДАРОВИ

Ако веќе некое време припаѓате на Црквата, веројатно доста сте слушале за духовните дарови и како тие треба да се користат во црквата. Во текот на изминатите две децении, црквите ширум светот посебно ја нагласуваа оваа тема, пишувајќи текстови и објаснувања за откривањето на духовните дарови.

Духовните дарови му се многу важни на Бога и се сосем клучни за службата во нашата локална црква и во секој друг дел од нашето патување со Христос. Всушност, Бог се погрижил оваа тема да биде добро обработена во Новиот завет, преку апостолот Павле. Можеби сте слушнале за правилото 80/20. Тоа е фактот дека само 20% од верниците во која било црква извршуваат 80% од работата. Можат да постојат многу причини за тоа сце-

нарио 80/20. Дали една од нив е нашата склоност премногу да ги нагласуваме даровите на поединците, а да ја занемаруваме потребата на целината, на Христовото тело? Ако не внимаваме, можеме да си најдеме изговор за мрзливоста, на пример, ако задачата што е пред нас не одговара точно на она што веруваме во врска со нашите духовни дарови. Еве некои примери и мисли кои можат да не одвлечат од патот на исполнувањето на вистинските потреби на нашата црква и нашето општество:

* Немам дар за служба, затоа не можам да одам со останатите да делам храна на бескуќниците.

* Немам дар на милоста, затоа не можам да бидам милостив кон зависниците од дрога кои живеат заробени во нејзините синцири.

* Немам дар на давање, затоа не можам да дадам повеќе од 10% за Божјето царство.

Ајде да истражиме некои библиски принципи кои ќе ни помогнат да го прошириме своето размислување за оваа тема.

Разбирање на целта на духовните дарови

Едно нешто што може да ни помогне да ги откриеме своите духовни дарови за да можеме да им служиме на другите е подлабоко истражување на Светото Писмо во врска со оваа тема. Целото 12-то поглавје во 1. Коринќаните открива многу нешта за употребата на духовните дарови, но ајде поодблиску да го погледнеме 12 стих: „Зашто, како што е телото едно, а има многу членови, и сите членови на телото, иако се многу, едно тело се, така е и Христос.“

Со оваа одредена реченица апостол Павле ја нагласува целината, а не поединците. Човечката природа нè наведува да се сосредоточуваме на себе како на поединци и ни кажува дека сме „добри“ во она што го работиме. Иако е важно да ги разбереме и да ги користиме нашите духовни дарови, мораме најнапред да видиме како можеме да придонесеме за црквата како целина и

за оние на кои таа им служи. Духовните дарови треба да ја зајакнат црквата, а не поединецот. Следниот пат кога ќе се појави некоја потреба, ставете ја вашата волја и подготвеност над вашите лични дарови. Некогаш се случува некои потреби да не се исполнат, а има повеќе луѓе кои се „квалификувани“ да го направат потребното.

Препознајте ги потребите – и исполнете ги

Премногу често се изговараме, ја набљудуваме својата надареност – и можеби сопствената наклоност – наместо да ги испитаме потребите на црквата и потребите на оние што се надвор од црквата, а на кои треба да им служиме.

Како верници и членови на Христовото тело, треба најнапред да ги испитаме потребите и како да ги исполниме, а не дали се тие потреби во склад со нашите духовни дарови. Кога тоа би се случило, правилото 80/20 веќе не би бил проблем. Дали помалку популарните задачи не се извршуваат поради филозофијата за службата која е повеќе заинтересирана за даровите, отколку за потребите?

Исто така, сетете се дека Бог ги повикува луѓето, оние што Тој сака да ги повика, да ја исполнат Неговата намера. Тој не мора секогаш да го прави тоа според даровите. На пример, кога се појавила потреба Израелскиот народ да биде ослободен од Египет, дали Бог повикал некој кој бил надарен како водач, познат по вештината на јавно говорништво и природна храброст? Не, Тој го повикал Мојсеј, плашлив и некомпетентен поединец кој пелтечел. Но Бог одлучил таа потреба да биде исполнета преку некој што го оспособил откако го избрал. Затоа, ајде повеќе да се сосредоточиме на моменталните потреби на црквата наместо на нашите поединечни дарови.

Како и да служите, правете го тоа со љубов

1. Коринќаните 13,1-3 ни објаснува дека мораме да бидеме придвижени од љубовта, без оглед на нашите дарови или она што

ние сме го избрале за служба во нашата локална црква:

„Ако ги зборувам човечките и ангелските јазици, а љубов немам – тогаш сум бронза што звони, илио кимвал што свечи. И ако имам дар за пророкување, и да ги знам сите тајни и сите знаења; и ако ја имам сета вера, така што да преместувам и планини, а љубов немам – ништо не сум. И ако го раздадам целиот свој имот, за да ги нахранам бедните; и ако го предадам своето тело, да биде изгорено, а љубов немам, ништо не ми ползува.“

Инструментите што се спомнуваат во овој прв дел од овие стихови, своно и кимвал, се користеле за создавање гласна врева, но им сметале на слушателите ако со музиката не оделе соодветни погодни зборови. Дали со тоа сме опишани ние кога служиме? Која е нашата мотивација за служба? Кога служиме од која било друга побуда, освен од љубовта, тоа не само што не му е угодно на Бога, туку не е ниту корисно за оние на кои треба да им служиме овде на земјата.

Без оглед дали сме вклучени во задача или дело на служба каде се потребни нашите дарови или таа служба ја надминува нашата надареност, потребно е да го провериме своето срце. Од кои побуди ја извршуваме нашата работа? Дали нè мотивира љубовта? Дали служиме за да се покажеме пред другите? Дали угодуваме на сопственото чувство на самоправедност?

1 Самоилова 16,7 ни кажува: „Човекот гледа на лице, а Господ гледа што е во срцето.“ Имајте ја оваа вистина на ум кога ќе се соочите со приликите да го изградувате Христовото тело и да го ширите Божјето царство преку службата. Бог ги познава вашите побуди за служба, било да е тоа љубовта кон Него, признание-то што го сакаме од другите или угодување на сопствените склоности.

Да признаеме, не е многу забавно да служиме кога потребата бара малку да ги извалкаме рацете, кога не го добиваме саканото признание или кога работиме нешто за што мислиме дека не сме посебно талентирани. Но, сетете се дека Господ гледа и дава награда кога служиме од љубов кон Него и кон другите.

Саботиа, 4 јуни 2012

МОДЕЛ ЗА ПРОПОВЕДНИЧКА СЛУЖБА

Бројни стручњаци во текот на многу години тврдат дека поседуваат тајни за успешно водство. Било да станува збор за религија, бизнис или политика, водството е постојана тема, со мислења кои се разликуваат во суштинските карактеристики до нови техники. Како модели се цитираат познати водачи; но постои ли подобар пример за водство од Исус?

Мнозина ги истражувале Неговите параболи и изреки барајќи мисли за водство; меѓутоа, ретко се истражувани Неговите акции за да се испита Неговиот вистински стил на водство. Насочувајќи се кон Исус како личност можеме да ги научиме суштинските принципи во стилот на водството што ги применувал нашиот Господ.

Исус како водач

Хронолошки гледано, првиот клучен аспект во Христовото водство било Неговото повикување. Вековните пророштва се исполниле во малото Дете што растеше во „премудроста и во растот“ (Лука 2,52), а Неговиот повик натприродно е потврден при Неговото крштевање.

Тоа не поучува дека воспитувањето и потврдата се витални за формирање водачи. Нивните таленти и карактеристики ги охрабруваат другите.

Следно, на водачите им се потребни ученици и Исус имал многу ученици, што нè доведува до вториот вид Исусово водство – Неговите ученици. Од почетокот на својата служба, Исус не собрал само група следбеници, туку повикал одредени поединци за да им биде ментор во потесно опкружување. Ова учеништво вклучувало лично поучување и сесии за поставување прашања, како и набљудување на работата и поделба на задачите. Тој ги засилувал своите ученици преку поучување и водство.

Засилувањето на другите е дел од Исусовиот модел на водство. Со своите чуда Исус го ослободувал народот од нивните гревови и ги засилувал да започнат нов живот, физички и духовно. Исто така, Исус ги водел и со интегритетот на својот пример. Почитуваните водачи живеат онака како што проповедаат, потпирајќи се на принципите, а не на популарноста. Исус можел да ја освои нацијата, но не го сторил тоа. Успешните духовни водачи треба да го прават истото. Статиите за водачите кажуваат дека водачите треба да имаат визија која ќе ја „предадат“ на своите следбеници. Исус безусловно верувал во својата порака и, со помош на интегритетот, поучувал со авторитет. Тој бил толку посветен за таа визија, што умрел за неа. Визијата со посветување е добитна комбинација која другите ги вдахнува за акција.

Љубов и акција

Акцијата е клуч; вистинскиот водач сака да ги привлече другите да дејствуваат според визијата и да ги видат нејзините плодови. Исус поставил визија, проповедал порака и ја прикажал визијата преку чудесни исцелувања. Кога луѓето еднаш ќе ја „почувствуваат“ таа љубов, тие се вдахнати да жртвуваат сè поради неа. Кога денешните водачи би можеле да вдахнат таква љубов кон службата, чудесниот црквен раст на денот Педесетница би можел да се повтори. Исус имал харизма и совршен карактер кој се спротивставувал на сите видови искушенија и слабости. Тој директно се соочувал со тешките проблеми на нееднаквоста, силата и страдањата и ги укорувал своите ученици кога не го правеле истото.

Исусовиот карактер се откривал преку Неговата доследност: Тој одбивал да се истакнува самиот себе и често јавно ги проповедал непопуларните учења. Лично ги воздигнувал највозвишените принципи, заповедајќи им на своите следбеници да го прават истото. Постојат ли повисоки морални начела од оние што се наведени во Проповедта на Гората, во кои е отелотворена вистинската љубов? (Занимливо е што таа љубов често се изо-

става од христијанските списоци за квалитетите на водачите). Љубовта се наоѓала во секое дело во Христовиот живот. Таа била централна во Неговата визија и мисија. Љубовта била движечка сила за неговата служба и Го одвела во смрт.

Од оваа љубов извираше Исусовото сочувство. Со понизност, тој ги среќавал луѓето онаму каде се наоѓале. Тој ги исполнувал нивните потреби. Кога мноштвото го следело, иако уморен, Тој бил поттикнат да ги исцели, нахрани и научи. Христијанските водачи мора да имаат сочувство; сепак, некои престижни гласови во обучавањето за водство ја исфрлаат сочувствителноста од својот список неопходни квалитети.

Сепак, може да постои погрешно сфаќање дека сочувствителноста и понизноста биле знаци на Христовата слабост; но личната љубов и охрабрувањето на сите да ја прифатат сочувствителноста и понизното водство е единствен исправен стил на христијанските водачи. Скромноста е ценета, но и негативно гледана како слабост. Клуч на Христовата скромност бил изворот на Неговата верност. Таа била заснована во Бога, а не на егото; затоа Тој останал компетентен, моќен, а сепак достапен (достапноста е предуслов за пасторално водство).

Рамнотежа

Исус поучувал, покажувал и ги распоредувал задачите, но одвојувал и посебно време за себе и своите ученици. На водачите им е потребно време повторно да ги „наполнат батериите“, посебно ако нивниот тип личност се исцрпува преку интеракцијата со другите.

Времето за одмор не е само здраво, туку претставува и прилика за планирање и размислување за проблемите. Исус одвојувал време во својата служба за да застане, да се одмори, обнови и моли, посебно во стресните времиња или очекуваните тешкотии. Примери се Исусовото повлекување по смртта на Јован Крстител (Матеј 14,13.23; 15, 21), време за молитва пред важни одлуки (Лука 6,12) и пред Неговата смрт (Лука 22,39-41).

Водство со доверба

Исус бил повикан од Бога да биде Водач. Негова единствена цел била да ја слуша Божјата волја и да го прослави Таткото. Непрестајното време што го поминувал со Бога го оспособило да го задржи својот фокус на својата крајна цел и спречувало да му биде одвлечено вниманието и да биде изненаден во искушението. Исус бил водач со авторитет. Со Божјата сила што работела преку Него, тој ги поучувал своите следбеници да имаат вера и доверба во Божјата сила која ќе дејствува и преку нив. Само со вера и молитва можеле да примат сила да лекуваат и да примаат исцелување. Петар дал очигледен пример за вера која бавно расте, потоа слабее за на крај да стане посилна од било кога. Кога учениците имале вера и задачата била добро завршена, Исус не се колебал да ги пофали. Независното размислување, кое со себе носи ризик од неуспех, е неопходна потреба за одржување на вештината на водството.

Кога се случувало тоа, Исус не се колебал да даде повратна реакција за суштинските аспекти на водството. Водството е осамено, но тоа не значи дека водачот мора да работи сам. Поделените одговорности се корисни и за водачот и за следбениците. Вистинскиот водач не се плаши да побара помош; тоа е знак на скромноста. Водачите, исто така имаат корист од повратните реакции на нивното водство; дури и Исус, совршениот водач, барал повратна реакција од оние во кои верувал. Од Неговите дела, до Неговите зборови, секој дел од Неговиот живот бил карактеризиран со неверојатна мудрост. Исус не живеел само за својот личен повик, туку ги водел другите да го исполнат својот повик. Исус дал смисла на животот на своите следбеници. Тој живеел за другите, а сепак Неговата вредност била заснована во Бога, а не во угодувањето на луѓето.

Заклучок

Христос дошол, го променил и проширил водството над сè друго што луѓето можат да замислат и да опишат во своите кни-

ги. Тој бил Модел на совршенството во секое подрачје, вклучувајќи го и христијанското водство. Секој писател за водството ќе ви каже да се угледате на најдобриот. Според тоа, кој друг треба да биде Модел освен Исус?

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА 2/2022
Мисионски проповеди

Издава:

Христијанска адвентистичка црква,
црква на адвентистите
на седмиот ден

Подготовка и техничка обработка:

Мелита Томовска

Одговара:

Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА